

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν . . . δρ. 7.—	Ἐτησίαν φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος . . . 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Διωνυμοὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΕΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστην λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδρυκίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περιοδὸς II — Τόμ. 12^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1905 Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 45

♦♦♦♦♦

ΑΠΟ 1^{ης} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— ἀρχομένου τοῦ 28ου ἔτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησίαν δρ. 8.—	Ἐτησίαν φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος " 4.50	Ἐξάμηνος " " 5.50
Τρίμηνος " 2.50	Τρίμηνος " " 3.—
Τὸ φύλλον " —.20	Τὸ φύλλον " " —.20
Φύλλ. προηγ. ἐτῶν —.25	Φύλλ. προηγ. ἐτῶν —.25

1^{ος} Ἰδε Ἀλληλογραφεῖαν φύλλου 43

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια.)

Ἡ Γρατσιέλλα ἐκοκκίνισεν.
— Εἴμασταν περαστικοί... ταξιδιωτές...
— Εἴμασταν καλοὶ ἄνθρωποι, μὴ ἀνησυχῆτε, κυρία, — εἶπεν ὁ Γέρος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο σεβάσμιος μὲ τὰ γερμάματα τοῦ καὶ τὰ λευκά του γένεια.
— Ἄς εἶνε. Συνεννοηθῆτε μὲ τὸν ὑπρέτη τοῦ σταύλου.
— Καὶ πόσο θὰ μας κάρετε τὸν ἄνθρωπο; εἶπεν ὁ προνοητικὸς Γέρος.
— Μπα! Δὲν πληρόνομαι ἐγὼ γιὰ τὸν τόπο ποδμένον τὰ ἄλογά μου. Νὰ δώσετε ἓνα μικρὸ φιλοδώρημα εἰς τὸν ὑπρέτη, καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλο κί' ὄλο σας τὸ ἔξοδο...

— Μάλιστα, κυρία.
— Καλά, φέρετέ τον, καὶ ἀφήστε με ἡσυχῇ.
— Μὲ τὸ ἀμαξάκι, δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία;
— Ἄ! εἶνε καὶ τίποτε ἄλλο ἀκόμα; Αὐτὸ θὰ πῆ γὰ εἶνε κανεὶς πολὺ καλύτερ' τὸν καθαλλικεύον κί' ἄλλας! Ζητοῦν τόπο γιὰ δύο, ὅστερα παρουσιάζονται τέσσερες, καὶ θέλουν καὶ νὰ τοὺς οἰκονομήσωμε καὶ τὸ νοικοκυριό τοὺς!
— Ἐσύρετε, κυρία, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα, αὐτὴ εἶνε ἄλη μάς ἡ περιουσία' ἂν μάς φῆν κλέψουν, ἢ ἂν πιᾶσθῃ βροχὴ ἀπόψε, δὲν θὰ μάς μείνῃ πιά ἄλλος πόρος ζωῆς παρὰ νὰ γίνωμε ζητιάνοι.
— Δὲν εἶσθε λοιπὸν ζητιάνοι;
— Ὅχι, κυρία!... εἴμασταν ἔργατικοὶ ἄνθρωποι.
— Καὶ μάλιστα τεχνίτες! ἐπρόσθεσεν ἀμείωσεν ἡ θαρραλέα Μαργαρώ.

— Ἐλάτε, ἐλάτε! κάμπετε γρήγορα, νὰ μὴ σας ἐγώμε μέσα στὰ πόδια μας. Καὶ νὰ κυττάξετε νὰ μὴ σας μυρισθῇ τὸ ἀρεντικὸ ἔδω. Θὰ σας στειλῶ σὲ λίγο τὴν οὐπά. . . Πεινάτε, αἱ;
— Ἄν πεινοῦμε; ἴσως... μὴ πορεῖ... εἶπεν ὁ Γέρος, παρατηρῶν τὰ μικρά.
— Μπα! εἶχα ξεχάσῃ πὼς ἐπαινοῦσα, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, μὰ, ὑποθέτω πὼς ἴσως πεινάσω πάλιν...
— Εὐχαριστοῦμε πολὺ, εἶπαν ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ μίαν φωνήν.
— Καὶ ὁ Θεὸς νὰ σας το ἀνταποδώσῃ, κυρία ξενοδόχα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον

Ἡ Μαργαρώ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὴν Μιρέτταν, ἡ ὁποία δὲν ἐσάλευσε καθόλου, καὶ δὲν ἐξύπνησε παρὰ τὸ πρῶτό πλόν. Οἱ ἄλλοι ἐλαγοκοιμήθησαν μὲ τὸ ἓνα μάτι.
Ὅταν ἡ Μαργαρώ ἐσηκώθη, τὴν ὄραν ποὺ ἐγλυκόφεγγε, ζεμειν κατάπληκτη τοῦ εἶδε τὴν Γρατσιέλλαν νὰ κάθεται κοντὰ εἰς τὴν θύραν τοῦ σταβλοῦ καὶ νὰ πλέκῃ δραστηριώτατα φάθαν δια καλάθια.
— Ἐξαναγίναμε λοιπὸν καλαθοῦδας; . . . εἶπε μὲ ἀπογοητευμένον ὄφρος.
— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω τοῦλάχιστον.
— Μὰ τότε;
— Εἶνε διὰ τὴν κυρίαν τοῦ ξενοδόχου, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσωμεν, πού μας ἐφιλοξήνησε μὲ τόση καλωσύνη.

Ἡ Μαργαρώ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὴν Μιρέτταν. (Σελ. 353, στήλ. γ.)

— Εἶσθε πολὺ καλὴ, κυρία, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα μόνον, ξίρετε, εἶνε... (Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔβλεπε καὶ ἡ Μαργαρώ διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συζήτησιν)... εἶνε καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἔπειτα ὁ ἀδελφός μου, ἐκεῖ, ἀπ' ἐξω. Νὰ τὸς, φαίνεται ἀπ' ἐδῶ.
— Κοντὰ στὸ ἀμάξι;

Ἡ ξενοδόχος ἐχαμογέλασε, καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Πετρογιάννην ὅτι ἡμποροῦσε νὰ φέρῃ μέσα τὸ ἀμαξάκι. Ὁ Γέρος ἐπῆγε νὰ τὸν βοηθήσῃ.
— Καὶ τὸ ζῶον! εἶπε ἡ ξενοδόχος, εἶνε κί' αὐτὸ μέλος τῆς οἰκογενείας;
— Ἄν τὸ ἐπιτρέπετε, καλὴ μου κυρία, εἶπεν ὁ Γέρος.

— Λαμπρά ἰδέα...
Ἡ Γρατσιέλλα ἐτελείωσε τὸ καλάθια, ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ χέρι τοῦ ἓνα οὐρανὶ κορδελλάκι, τὸ ὁποῖον ἔφαξε καὶ ἦρε μέσα εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ δέματα τοῦ χειραμαξίου, καὶ ἦτον ἕτοιμη νὰ ἐξέλθῃ μὲ αὐτὸ, ὅταν ἓνας χονδρὸς ἄνθρω-

πος ήνοιξε την θύραν του σταύλου.

— Παναγία μου! έτραύλισεν ο Γέρος· είνε ο ξενοδόχος!

— Τι είνε πάλιν αυτό το άτσιγγανολόγι; είνεν έκείνος ο χονδρός με θυμωμένη φωνήν· Πάλι κρυφώνες μάς έκαμε ή κυρά, βάζω στοίχημα! Μου κάμνετε την χάρι να του δίνετε απ' εδω, και λιγάκι γρήγορα μάλιστα, του λόγου σας;

— Και γιατί να φύγουν; είνεν ο υπηρέτης του σταύλου, ο όποιος ήτο ευνουούμενος του ξενοδόχου. Άητε πρώτα, δεν είνε τεμπέλης αυτοί οι άνθρωποι! μου εκουβάλησαν μέσα το σανό, μου επεριποιήθησαν τ' άλογά μου, κ' έκαμαν και αστράφουν όλα μου τα μπροντζα. Είνε όλα έτοιμα, σαν να ήταν κι' όλα δέκα ή ώρα.

— Μπα! καλά λές! είνεν ο ξενοδόχος, και άμέσως κατεπραυθήν' πρώτης τάξεως δουλειά έχουνε κάμη. Άς είνε, δεν μιλω τώρα. Μοναχά, ξέρετε, ένατo κάλποχωριάτες υποχρεώνει κανείς, και δεν εύρισκεται ένας να τον εύχαριστήσει.

— Μα έμεις, δεν είμαστε παλποχωριάτες, είνεν ή Μαργαρώ· μά, καθόλου, καθόλου μάλιστα!

Ο ξενοδόχος ήρχισε να γελά με τον σοβαρόν τόνον, που είνεν αυτά ή μικρούλα. Αυτήν την στιγμήν έφθασε και ή σύζυγος του κατατρομαγμένη: "Όταν είνεν ότι ο άνδρας της ήτο ευδιάθετος και είχε συνομιλία με την μικρήν, έγαλήνισσε το πρόσωπόν της.

— Είνε φτωχοί άνθρωποι. . . καλοί άνθρωποι, είνε με κάποιαν στενοχωρίαν.

— Ναί, ναί, ξέρω!

Και ο ξενοδόχος την άφισε με τους προστατευομένους της.

— Πριν φύγωμεν, θέλομεν να σας εύχαριστήσωμεν, τής είνεν ή Γρατσιέλλα. Θα μου επιτρέψετε να σας προσφέρω αυτό το καλαθάκι;

— Πώς; για μένα είνε;

— Ω! κυρία μου, δεν είνε παρά ψαθί, τίποτε άλλο, παρά ψαθί, και το έπλεξε μόνη της για σας, κυρία! είνεν ή Μαργαρώ. Δεν εκοιμήθηκε πολύ, ξέρετε, για να τα τελειώση με την ώρα που.

Η ξενοδόχος έσυλλογίζετο· εκρατούσε το καλαθάκι, το εκύταξεν απ' εδω, το εκύριξεν απ' εκεί.

— Νά! είνε, έλάτε να δήτε που θα το βάλλω.

Και ώδήγησε τους φιλοξενομένους της εις την μεγάλην αίθουσαν του καφενείου.

— Εδω, είνε, επάνω στο ταμείον, εμπρός μου, και πάντα εκεί θα μένη.

— Έχετε και καφνεύον, κυρία; ήρώτησεν ή Γρατσιέλλα.

ατόριον. Άρκετή εργασία, βλέπετε...

— Μα, ως μην την κρατούμε, την κυρία, είνεν ο Γέρος.

— Και σεις, είνε περατικοί, μου είνε... Αυτό δεν είνε επάγγελμα.

— Μάλιστα, ταξειδιώτες, επανέλαθε άλλην μίαν φοράν ή Γρατσιέλλα.

— Βλέπετε πολύ καλά, κυρία, είνεν ή Μαργαρώ, δια να εξαγάγη την Γρατσιέλλαν από την στενόχωρον θέσιν της, πώς είμαστε μετακομιστάδες.

Κ' εδειξε το άμοξάκι από το παράθυρον.

— Δηλαδή μετακομίζομεν, είνεν ο Πετρογιάννης.

— Ω! σας έρωτώ, όχι από περιέργειαν, αλλά από ενδιαφέρον... Δίδει, αν δεν γνωρίζετε κανένα εις την Αίλλην, ίσως σας χρειασθών αι συμβουλαί μου, αι πληροφορίαί μου.

— Γνωρίζομεν—είνεν ή Γρατσιέλλα· όταν είνεν ότι ήμπορούσε να διμλήση εμπρός εις την καλήν έκείνην γυναίκα, ένα καλόν κύριον, ο όποιος κατοικεί εδω εις την Αίλλην. "Ισως τον γνωρίζετε, είνε ο κ. Λεμπέκ, ο βιβλιοπώλης.

— "Αν γνωρίζω, λές, τον κ. Λεμπέκ; Και πολύ μάλιστα!... Και τον ύπολήπτωμα!... "Α! είνε προστατευόμενοι του. Τότε δεν ανησυχώ δια την τύχην σας. Σας εύχομαι όλα τα καλά φίλοι μου, και, αν δήτε τον κ. Λεμπέκ, να τον πητε ότι, αν έχη τίποτε να μου ζητήσει, δεν έλθουσιν α την εκδούλευσιν που μου έχει κάμη κάποτε.

— Εκεί πηγαίνομεν, κυρία, είνεν ή Γρατσιέλλα. Και ή παραγγελία σας θα γίνη... Ευχαριστούμεν, κυρία, και πάλιν, και χαιρετά.

— "Ισως καλήν άντάμωσιν... ποιός ξέρει; επρόσθεσεν ή Μαργαρώ.

Ο Γέρος και ο Πετρογιάννης έβγαλαν τα κασκέτα των δια να χαιρετίσουν και έπειτα εζελήνησαν όλοι δια το βιβλιοπωλείον του κ. Λεμπέκ. Η Μιρέτα ήρχετο κατόπιν, άπορούσα τί εσήμαιναν αυτοί οι περίπατοι. "Ήσαν πάλιν όλοι σιωπηλοί· οι άνδρες έτραβούσαν, τα κορίτσια έσπρωγαν το άμοξάκι, και ήσαν όλοι αρκετά άνήσυχoi, καθώς επερνοούσαν από την λεωφόρον, κοντά εις την πλατείαν της αγοράς, κ' έσυλλογίζοντο τους Μουρμούρηδες και τους Βερτράνδους. "Ήσαν όμως βέβαιοι ότι δεν θα τους έβλεπαν, διότι αυτοί πάντοτε άργά έξυπνούσαν.

"Επειτα ο καθένας των έσυλλογίζετο τί θ' άπογίνουν. Τι είχαν να διηγηθούν εις τον κ. Λεμπέκ! τι συμβουλάς να ζητήσουν...

— Που θα κοιμηθούμε άπόψε; είνεν ή Μαργαρώ.

Η Γρατσιέλλα έκαμε μίαν χειρονομίαν ή οποία εσήμαινε:

— "Όπου θέλει ο Θεός!...

— "Ισως έξω, είνε περίλυπος ο Γέρος.

Άμέσως ή φοβέρα της Μουρμούρας, πώς θα κοιμηθούν κάτω από τα άστρα, επανήλθεν εις το πνεύμα της Μαργαρώς. Είνε δέ, σαν να ώμιλούσε μόνη της:

— Δεν κάνει πολλή ζέστη βέβαια, κάτω από τα άστρα!...

Κανείς όμως δεν έσκέφθη να της άπαντήσει, διότι επερνοούσαν πολύ κοντά από την κατασκήνωσιν των πλανοδίων ήθοποιών, και είδαν το τροχόσπιτο της Γρατσιέλλας. "Ερριψε αυτή το βλέμμα της προς τα εκεί. Το κλειδί ήτο άκριμη επάνω εις την θύραν. "Ήουχια παντού. "Ο Γέρος δεν ετόλμησε να κυττάξη... "Ο Πετρογιάννης ήτο σοβαρός, και, όταν ή Γρατσιέλλα εξαναγύρισε τα μάτια της δια να ιδή αν θα διέκρινεν ακόμη την παλαιάν της στέγην, ο μικρός ένθυμήθη πώς είχεν άποχαιρέτηση και αυτός την άχυροκαλύβαν του...

Δεν ήρχσαν να φθάσουν εις του κ. Λεμπέκ, ο όποιος τους έπερίμενε.

— Διηγηθήτε μου γρήγορα τί συνέβη, είνε, διότι ο ύπηρέτης μου επέστρεψε και ήτο σαν σαστισμένος.

Και ή Γρατσιέλλα ήρχισεν. Οι άλλοι άπεμακρύνθησαν δια να τους άφίσουν να συνομιλήσουν με την ήουχίαν των.

— "Αν ήτο δυνατόν, είνεν ή Γρατσιέλλα όταν ετελειώσε την διήγησιν των περιπέτειών της, — αν ήτο δυνατόν να εύρεθη καμμία γυναίκα, καμμία αίθουσα, καμμία παράγκα, ξέρω κ' εγώ; όπου να δώσωμεν παραστάσεις, έως ότου μαζεύσωμεν αρκετά χρήματα δια να αγοράσωμεν δικό μας τροχόσπιτο...

— Μία γυναίσα, μία παράγκα! επανέλαθεν ο βιβλιοπώλης. Δεν πηγαίνουσι: καθώς πρέπει άνθρωποι στες παράγκες... Σας χρειάζεται, απ' εναντίας, ένας τόπος πολύ αξιουστάτος, μιά ώραία αίθουσα, όπου να έλθη καλός κόσμος, ο όποιος να πληρήνη καλά και να εκτιμή την τέχνην σας... μία αίθουσα ξενοδοχείου ή καλού καφενείου.

Αυτήν την στιγμήν, είδε με τον νούν της ή Γρατσιέλλα το μεγάλο καφενείον όπου είχεν εισέλθη το πρωί. Ένθυμήθη τα καλά λόγια της ξενοδόχου δια τον κ. Λεμπέκ και τα επανέλαθεν εις αυτόν.

— Μας χρειάζεται καμμία αίθουσα, όπως του καφενείου του Χρυσού Λέοντος, επρόσθεσε δειλά δειλά.

— Αυτό έσκέφθη κ' εγώ, είνεν ο κ. Λεμπέκ. Η κυρά Κουτουριέ είνε ένα κομμάτι μάλαμμα. Και ο κατσούφης ο άνδρας της κάμνει πάντα ό,τι άρέσει της γυναίκος του... "Αν έδοκίμαξα από εκεί...

"Αφίσате με να φροντίσω. Τρέχω τώρα κι' όλα. "Εν τώ μεταξύ, ξεφορτώσετε το άμοξάκι μου, και άνεβάστε τα πράγματα σας εκεί επάνω εις την σοφίτα. Θα κοιμηθήτε εκεί άπόψε, και θα είνε καλ-

λίτερα παρά με τα άλογα. Πηγαίνω, κ' έφθασα!

Η Γρατσιέλλα έπήγε να εύρη τους φίλους της, αλλά δεν έκαμε λόγον δια το υπό μελέτην σχέδιον.

— Ο κ. Λεμπέκ, είνε μόνον, έως ότου εύρωμεν κατάλυμα, μάς δανείζει την σοφίτα του, με όλα τα περιεχόμενά της. Φαίνεται πώς έχει πράγματα, δια να επιπλωθούν τρία τροχόσπιτα.

— Άλήθεια, είνε παραπολύ καλός αυτός ο κύριος, είνεν ή Μαργαρώ. Πρέπει να του το άνταποδώσωμεν... "Εγώ βλέπω από τώρα πώς θα περάσωμω ώραία στην σοφίτα! Είνε τάχα σοφίτα με φεγγίτη... που βλέπει στον ουρανό; Να καλέσωμε και την Μουρμούρα να δή τα άστρα μας, που μάς είνε πώς θα κοιμηθούμε από κάτω σ' αυτά... Τι λές, Πετρογιάννη, και σύ;

— Δεν μας χρειάζεται φεγγίτης, απήτησεν ο άδελφός της, ούτε παράθυρο... Το άστρο μας — επρόσθεσε, δεικνύον την Γρατσιέλλαν, — είνε αυτό!

("Επεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Κατά το γαλλικόν της Κας Α. Λατούς.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

Άγαπητοί μου,

Απ' αυτές γίνεται πολύς λόγος δια δύο ελληνικάς εφευρέσεις: δια τον θώρακα Γιαννοπούλου και δια το όπλον Φιλίππιδου. Αυτό έν πρώτοις είνε αρκετά παράξενον. Αι ελληνικάι εφευρέσεις να είνε τόνον σπάνιαι, και εξαφνα να μάς ξεφυτρώνουν δύο διαμιάς! Και τί εφευρέσεις! μεγάλαι και σπουδαίαί από εκείνας τας οποίας το Κράτος που θα έπωλεσθη, ήτοκλήση άμέσως υπεροχήν επί των άλλων Κρατών· διότι, βλέπετε, είνε εφευρέσεις άφροσύμεις τον στρατόν. Η μία προσπίζει τον στρατιώτην με θώρακα άδιαπέραστον ή άλλην όπληζει με τουφεκί του τελειοτέρου συστήματος...

Φαίνεται όμως, ότι το Κράτος το όποιον θα ώφεληθ ή από τας δύο ελληνικάς εφευρέσεις, δεν θα είνε ή Έλλάς. Και τον μεν θώρακα Γιαννοπούλου ήγόρασεν ήδη, καθώς λέγουν, ή γερμανική Κυβέρνησις δια τον γερμανικόν στρατόν. Ο δε Φιλίππιδης άγωνίζεται τον έσοταρον άγώνα να πείση την ελληνικήν Κυβέρνησιν να προτιμήση το όπλον του, άλλ' είνε πολύ άμφίβολον αν θα το κατορθώση.

Αυτό δεν σας φαίνεται ακόμη πλέον παράξενον; Να μάς παρουσιάζονται τόνον πολυτίμοι εφευρέται, και να τους διώγωμεν;

Άλλ' όχι· να σας είπω την άλήθειαν, εγώ δεν το εύρίστω τόνον εκπληκτικόν. Ουδείς προφήτης δεκτός εις την ίδίαν του πατρίδα, — είνε αξίωμα που θάληθούη όσον υπάρχει εις τον κόσμον. Και μη νομίζετε ότι ο διωγμός των εφευρέτων είνε εφευρέσις νεοελληνική. "Όχι συμβαίνει παντού. Παντού οι εφευρέται ύποφέρουν τα πάνδεινα, έως να εύρουν άκράσιν, προσοχήν, βοήθειαν, δικαιοσύνην. Και συνήθως εκπατρίζονται, ζητούντες άλλοι έχείνο το όποιον ή πατρίς των τούς άρνείται. Και κάποτε άποθνήσκουσι, πριν ιδούν την εφευρέσιν των νικήσαν. Και όσον πρωτοτυπότεροι, τολμηρότεροι και μεγαλοφυέστεροι είνε, τόνον περισσότερα ύποφέρουσι. Διότι, ως περικοπλιστόν οι άνθρωποι—κάθε τόπου και κάθε εποχής, — φοβούνται το νέον, άμυβιάλλουσι, δυσπιστούν, το εκλαμβάνουν ως παρκροσύνην. Σημειώσατε, δια να δικαιολογήσете και τους μισονεϊστάς, ότι τα 999 χιλιοστά των νέων εφευρέσεων είνε πράγματα παραφροσύναι, και ότι χρειάζεται μεγάλη ύπομονή και μεγάλη άξυδέρκεια δια να ανακαλύψη κανείς το έν μέσα εις τα χιλία. "Επειτα, έκτός της δυσπιστίας, της κάπως δικαιολογημένης, είνε ή άμάθεια, ο φόβος, το συμφέρον.

Έναντιον όλων αυτών έχουσι να παλαίσουσιν οι δυστυχεϊς εφευρέται. Και είνε πολύ φυσικόν ότι οι περισσότεροι νικώνται! Δεν θα μου έφθαναν δέκα επιστολαί δια να σας φέρω παραδείγματα από την Ιστορίαν. Άρκοῦμαι μόνον να σας ύπενθυμίσω τον κακομοίρην τον Φούλτωνα... Και ποιός δεν είνε εγώ; την ιστορίαν του εφευρέτου του άτμοπλοίου; Και ποιός δεν άναπολεί εις τόνονα του τον σπαραγμόν του Μεγάλου Ναπολέοντος, όταν, εζόριστος, είδε το πρώτον άτμόπλοιον, την εφευρέσιν την όποιαν άλλοτε οι σύμβουλοι του εξαρακτήρισαν ως μη σοβαράν, και ή όποία όμως ήτο ικανή να του διασηρήση την κοσμοκρατορίαν;...

Οι αιδώνες, είνεν ο ποιητής, αντιγράφουσι άλλήλους. Κ' εδω, εις τας ήμέρας μας, ένας άνθρωπος παρουσιάσθη μίαν φοράν εις το "Υπουργείον των Στρατιωτικών μ' ένα θώρακα, ισχυριζόμενος ότι είνε άδιαπέρατος. Ο άνθρωπος ώμιλούσεν ελληνικά, και αυτό ήτο ή συμφορά του.

— Πώς ονομάζεσαι;
— Γιαννόπουλος... Άθανάτιος.
— Που εγεννήθης;
— Εις το Καρπενήσι... Γιαννόπουλος; από το Καρπενήσι; Καλέ δεν βαρύνεσαι! Δεν είνε αυτο να είνε σοβαρόν.

Και ο θώραξ, τον όποιον εισάγει τώρα εις τον στρατόν της μία Γερμανία, άπερίσθη εδω περιφρονητικώς.

Άλλά σας επαναλαμβάνω: 999 τοίς χιλίοις, ο θώραξ ήμπορούσε να μην είνε σοβαρός, και 1 μόνον τοίς χιλίοις, να είνε. Πταίουν οι αξιωματικοί μας αν έγλάσθησαν; Και είνε οι μόνον εις τον κόσμον που έπαθαν το ίδιον;

Θά σας έλεγα: "Απροσέξετε να μη γίνετε ποτέ εφευρέται δια να μη πάθετε και σεις τα ίδια". Άλλά δυστυχώς δεν είνε αυτο. Ο εφευρέτης δεν γίνεται με συμβουλάς. Έχει το δαιμόνιον μέσα του, όπως το έχει αυτός ο Φιλίππιδης, που τόσα λέγονται δια τας εφευρέσεις του, και όμως μόλις είνε είκοσι έτών!

Προτιμώ λοιπόν να σας δώσω μίαν άλλην συμβουλήν. "Όταν θα μεγαλώσετε, όταν θάποκτήσετε την θέσιν σας εις την κοινωνίαν και θα διαθέσετε ισχύν, πλούτον, επηροχήν, σοφίαν κτλ. είνε αυτο να τύχη και να σας ύποβληθη καμμία εφευρέσις. Να μη την περιφρονησете, έστω και αν τύχη ο εφευρέτης να λέγεται Άθωνασόπουλος και να είνε από το Παλαξέτιο· αλλά να την προσέξετε, και να την εξετάσετε με όλην την σοβαρότητα και με όλην την εύσυνείδησιν. "Αν δεν είνε είσοθι σεις ειδικοί δια να την κρίνετε, ναποταθήτε προς ειδικούς. Να μη είνε μισονεϊσταί. Και να έχετε πάντοτε υπ' όψει σας, ότι αν τα περισσότερα από τα νέα πράγματα είνε παραφροσύναι, δεν είνε όμως και όλα...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΡΜΙΟΝΗ Τ. Α. ΤΟΛΙΟΠΟΥΛΟΥ [πρώην Δευκόν Κόρινθ] Τυχούσα Άθροῦ Βραβείου από το ψευδώνυμον "Όνειρον Θερινής Νεκτός" (1ος Διήμερον, ε. 7. σελ. 191.)

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΣΤΗΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΗ'

Σε τέτοιες περιπτώσεις, όταν δηλαδή γίνεται θαύμα, σεισμός, πλημύρα, πυρκαϊά κτλ. ή αυλική έθιμοταξία καταργείται.

Κατηργήθη λοιπόν και τώρα, και όλοι οι αυλικοί, που έστεκοντο εις τας ώρισμένες θέσεις των, εις εύλαβη άποστασιν από τον Βασιλέα, έπληρώσαν τρέχοντας διά να ίδούν το θαύμα από κοντά.

Νά ο Στρατάρχης, νά ο Αρχιμάγειμος, νά ο Αρχικαγγελάριος, νά και ο Μέγας Έκτελεστής.

Μόνον ο Αρχιοινοχός δεν ήλθε, γιατί αυτός έλιποθύμησε από τέ κακό του στον δρόμο.

Η έκπληξια, καθώς βλέπετε, είνε γενική: όλες οι στοματάρες άνοικτές.

Και τώρα τί θα γίνη; Μήπως ο Έλεφας αυτός, που τά κάρνει όλα, θα όμιλήση κι όλα;

Αυτό λείπει, μά την αλήθεια!

(Έπειτα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΠΡΙΓΚΙΥ ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ

Όταν απέθανε η γριά κυρά-Γιλόττα, έμειναν ολωμόναχη ή ψυχοκρη της ή Λουίζα, ή όρρανούλα, που ή γρηά είχεν εύρη και μεγαλώση μέσα στο δάσος. Η μακαρίτισσα δεν της άφισε ούτε καν σπίτι να κοιμάται, διότι ή φτωχοκαλόβα όπου είχαν ζήση, ή καιωμένη από χώνια και σανίδα, εύρηθη έξαφνα κρημνισμένη, και εις την θέσιν της είδαν ένα όγκον χωματένιον, σκεπασμένον με χόρτα και κλαδιά ανθοσιμένα.

Η Λουίζα ήτο όκτώ χρόνων, και ή λούπη της δεν είχεν όρια. Διότι άγαπούσε πολύ την ψυχομάνα της. Άλλα μία σκέψις της είδεδε θάρρος: ή γρηά-Γιλόττα της είχεν είπη αυτά τα τελευταία της λόγια.

— Ποτέ δεν θα μείνης έρημη και μόνη, άν κάμνης το καλό σ' εκείνους που υποφέρουν πάντοτε το καλό και μόνον

το καλό να κάμνης, και σ' εκείνους ά κάμη που σου κάμνουν το κακό: και πρό πάντων, ν' αγαπής τα ζώα. Νά μην κλαίς, όταν σε άφισω, διότι έγω πάντα θ' άγρυπνώ και θα σε προσέχω.

Είχεν εις την ανάμνησιν της αυτά τα καλά λόγια ή Λουίζα, όταν έσκούπισε τα χονδρά της δάχρυα κ' ετράβηξε κατά την άγριοσυκία διά να φάγη, που δεν είχε βάλη τίποτε εις το στόμα της ένα σωστό ήμερονύκτιον. Η συκία ήτο φυτρωμένη κοντά στα έρσιπια ενός πύργου, και κοντά στην βάση του πύργου έφειδοσένετο ένα ποταμάκι, έσκυψε κ' έσβυσε την δίψα της, και έπειτα άνέβη μερικά μισοκρημνισμένα σκαλοπάτια του πύργου, και έπεσε να ξεκουρασθή επάνω σε μία πλάκα, ή όποία άλλοτε έσχημάτιζε την βάση του παραθύρου.

Έκοιμήθη εκεί και είδε στον ύπνο της την καλή κυρά-Γιλόττα, ή όποία

την έσυμβούλευε πώς να ζή όλο με καλωσύνης, είδε πώς έμάζεψε λουλούδια στο λειβάδι και ότι έξαφνα έστάθη εμπρός σ' ένα μεγάλο φρόνον, που ήτο σταχτοπράσινος και είχε καί μάτια, σαν σμαράγδια. Έτράβηξε κ' εζύπνησε, και, καθώς έγύρισε να ιδή που είχεν άποκοιμηθή, βλέπει. — τί νομίζετε;

Τον μεγάλο σταχτοπράσινον φρόνον, με τα σμαραγδένια μάτια, που την εκότταζε κατάματα.

Την έπιασεν άνατριχίλα. Άλλα γρηγόρα συνήλθεν ή Λουίζα, διότι ήσθάνθη ότι αυτό το δείγμα του φόβου θα ήτο όδονηρόν διά το άσχημον πλάσμα, που ήτο εμπρός της. Κατέβη από το παράθυρο, όπου ήσαν σκαλωμένα τριαντάφυλλα και άλλα άνθη, με την ώραίότητα της άταξίας, την όποιαν μόνη ή έγκατάλειψις χαρίζει εις την φύσιν έκοψι λουλουδάκια, κ' έπήγε κ' έστρωσε το χώνια όλόγυρα στον φρόνον.

Και αυτός, άμα είδε το κορίτσι, πόνσον ήτο καλό, έβγαλεν από το στόμα του ένα σφύριγμα μικρό και άπαλό. Η Λουίζα, από την χαράν της, του έχαμογέλασε. Είχε λοιπόν και αυτή ένα φίλον εις αυτόν τον κόσμο, τον τόσο έρημον διά το όρρανό; Και της ήλθε μία ιδέα να κάμη τον φρόνον να την αγαπήση. Ητο τόσο άσχημος, ο καίμενος, ώστε φυσικά κανείς δεν θα τον είχε χαδέψη έως τότε.

Έπέστρεψε λοιπόν προς την συκία, εδιάλεξε τα ώραίότερα σύκα, έκοψε ένα φύλλο μεγάλο και βαθύ και τή έγέμισε νερό από το ποταμάκι, άνοιξε προσεκτικι τα σύκα επάνω εις ένα άλλο φύλλο, και, έφωδιασμένη με αυτά τα δύο αυτοσχέδια πιάτα, εγονάτισε και έπρόσφερεν εις τον νέον της φίλον να φάγη.

Έφαγεν ο φρόνος κ' έπιο, άνοιγόκλεισε τρεις φορές τα σμαραγδένια μάτια του, κ' έπειτα έπήγε κ' έθάλε το ένα πόδι του επάνω στο χέρι της Λουίζας, που ήτο έξαπλωμένη επάνω στα χορτάρια. Άνατριχίλα πάλιν την έπιασεν, όταν την ήγγισεν εκείνο το παγωμένο και γλοιώδες πόδι, άλλα ή θέλησις της ενίκησε, και είπεν εις το μικρόν ζώον ότι, αφού δεν είχεν ούτε σπιτι ούτε συγγενείς, έσκέπυε να μείνη κοντά του, άν, έννοείται, δεν του έκακοφάνετο αυτό το πράγμα. Τα μάτια του φρόνου άνοιγόκλεισαν πάλιν τρεις φορές, και το μικρό του σφύριγμα ήκούσθη πάλιν.

Η Λουίζα τότε έσκέπθη κ' άκονίστη την νέαν ζώήν της. Όμιλούσε του φίλου της, ο όποιος έφαινετο ότι την έχαταλάβαινε, του έλεγε διά τα σχέδιά της, κ' έτραγουδούσε μάλιστα, ενώ είργάζετο, διά να τον διασκεδάξη. Ο φρόνος έφαινετο κατευχαριστημένος.

(Έπειτα το τέλος)

ΔΟΙΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Έξαφνα μία τρομερά κραυγή έσκέπασε τους βρόντους των τουφεκιών, την χλαγγήν των λιπέδων και τας φωνάς των μαχομένων:

— Ό μά το αίμα του θυμού!

Και ή κραυγή αυτή, διασχίζουσα το διάστημα, έχαμη τον Γάστωνα και τον Φραγκίσκον Έσπιράκ να σκιρτήσουν από έκπληξιν.

Σηκόνουν τα μάτια, και, μέσα εις τον καπνό, εις την άλλην όχθην του ποταμού, ποάν έλέκουν:

Τον Πέτρον, τον άνδρειόν και αγαπημένον των Πέτρον, επί κεφαλής των στρατιωτών του. Δέ Τυγγρό!

Ορθιος, εις το άκρον της γαβύρας, φαίνεται αποφασισμένος να επαναλάβη τα ήρωικά του κατορθώματα της γαβύρας του Σέλλα. Με το καθέ κίνημα του βραχιόνος του, κύκλος άνοίγεται όλόγυρα που και σωρηδόν καταρραυλούν οι έχθροι εις τον ποταμόν.

— Βίστα καλά, Πέτρε! του φωνάζει με όλην την δύναμιν του ο Γάστων ν' άνοίξωμε δρόμο ανάμεσα σ' αυτούς τους δειλούς, κ' έφθάσωμε κοντά σου!

— Μή σας μέλει, βαρύνε! άπαντά ή βροντώδης φωνή του δευτεροτόκου των Έσπιράκ, του όποιου το άκούραστον σπαθί χαράσσει εις τον άέρα έκθαμβωτικούς μύλους: θα δώνη αυτοί οι Κυβοπόται τί αξίζουσι οι εύπατρίδαι της Βιγόρρης!

Ο Φραγκίσκος, ενώ άντηλλάσσοντο έκείνα τα λόγια, είχε ριφθή εις το πυκνότερον σημειον της συμπλοκής, και, με τον κίνδυνον να σουβλισθή έκατν φορές από τα δόρατα και τας ξιφολόχας που διεστρυφόνοντο γύρω του, τρυπνεί μέσα από τους μαχομένους, διά να φθάση γρηγορώτερα κοντά εις τον προσφιλή του Πέτρον.

Έξαφνα, βλέπει εμπρός του το στόμιον ενός πιστολιού και επάνω από αυτό την σαρκαστικήν μορφήν του λόρδου Άλλά, πριν ούτος πείσ την σκανδάλην, το ξίφος του Γάστωνος περνά σαν άστραπή επάνω από την κεφαλήν του παιδιού και κτυπά τον Άγγλον κατάστηθα.

Ο λόρδος άφίνει το όπλον του να του πείση, κλονίζεται και κρημνίζεται εις το ρεύμα με μίαν μεγάλην κραυγήν.

Έπειτα από όλίγας στιγμάς, οι τε-

λευταίοι έχθροι είχαν εξαφανισθή, φεύγοντες προς την θύσιν, και οι τρεις άδελφοί, ένωθέντες πάλιν, ήσαν ένηγκαλισμένοι κ' έφιλούσαν ο ένας τον άλλον επ' αυτού του πεδίου της μάχης, όπου είχαν δείξη τόσο ήρωισμόν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όπου ο στρατάρχης Άρτανιάν άποδίδει τα του Καίσαρος τῷ Καίσαρι

Δεν είχε προφάση ο Πέτρος να διηγηθή μέχρι τέλους εις τους άδελφούς του πώς έτελείωσεν έπιτυχώς την προσθειάν του προς τον κ. Δέ Τυγγρό, όταν με γάλη βοή θαλιγγίων άνεκάλεσε τους νέους μας εις τα καθήκοντα της νέας των υπηρεσίας.

Τρέχουν και οι τρεις να ταχθώσιν εις το πλευρόν του στρατάρχου Μοντεσκιού.

Επί της μεγάλης πλατείας, όπου ο Φραγκίσκος είχε μίστησιν, κατά την προηγούμενην ήμέραν, τας άγγλο-όλλανδικάς δυνάμεις, τα νικηφόρα συντάγματα της Γαλλίας ήσαν τώ-

«Αυτός είνε ο ήρωας!» (Σελ. 358, σελ. α.)

ρά συνηθρισμένα. Αι λευκαί γαλλικαί σημαίαι με τα κεντημένα άνθήκρια έκυμάταν εις τον γαλανόν άέρα, αι ξιφολόχαι έλαμποκόπούσαν εις τον ήλιον, τα τύμπανα έκρουαν το τιμητικόν έμβατήριον.

Εις το κέντρον της πλατείας, εμπρός εις τον στρατάρχην Βιλλάρ, είχαν σωρευθή τα κανόνια και τα όπλα, τα όποια οι Γάλλοι είχαν κυριεύση από τον έχθρόν.

Άμα είδε τον Άρτανιάν, ο γενικός άρχηγός των γαλλικών δυνάμεων έσπευσε να τον πλησιάση, με το μειδίημα εις τα χείλη, διά να κρύψη το πείσμα του διά την νίκην, ή όποία δεν ήτο άποκλειστικώς ιδική του.

— Κύριε στρατάρχα, τῷ είπεν, ή τιμή της σημερινής ήμέρας είνε ιδική σας, και διά την τόλμην της συλλήψεως του

υγεθίου και διά την άνδρειαν της εκτελέσεώς του. Καιρετίσω εις το πρόσωπόν σας τον νικητήν της Δεναίν!

Και, επροχώρησε διά να τον ασπασθή, όταν ο Άρτανιάν τον έσταμάτησε με μίαν χειρονομίαν:

— Έπιτρέφατέ μου, κύριε στρατάρχα, να μεταδιδάσω το εγκώμιόν σας εις εκείνους, οι όποιοι πράγματι το αξίζουσι. Αν εγώ ήδυνήθην να κυριεύσω την Δεναίν, το όφείλω εις αυτούς τους τρεις εύπατρίδας, — και εδ ίξε τους τρεις ακολουθούς του, — οι όποιοι μ' έπληροφόρησαν περι των δυνάμεων του έχθρού. Από τους κυρίους Πέτρον και Γάστωνα του Έσπιράκ έμαθα διατί ο περίφημ Εύγένιος ήτο άδύνατον να έλθη εγκαιριως εις επικουρίαν του λόρδου της Άλβαρμάλης, από δε τον μικρότερον άδελφόν του έπληροφορήθην τον ακριβή αριθ-

μόν των στρατευμάτων, τα όποία ήσαν κλεισμένα εις την Δεναίν.

Βοή θαυμασικού διεδραμνι τον όμιλον των αξιωματικών, οι όποιοι συγώδευαν τους δύο στρατάρχας.

Πώς; αυτό το τόσο δα παιδάκι έχαμε τόσο κατόρθωμα;!

Τότε, κλίνων το ύψηλόν του άνάστημα, ο γέρον Άρτανιάν έσήκωσε εις τας άγκάλας του τον μικρόν Φραγκίσκον, που ήτο γεμάτος από ύπερηφάνειαν άλλα και τα είχε χάση συγχρόνως από την μετριοφροσύνην του.

Τον ύψωσεν επάνω από την κεφαλήν του; διά να τον ιδή και τον καμαρώση όλος ο στρατός, και έβροντοφώνησε:

— Κύριοι, σάς παρουσιάζω τον άνδρειόν εξαδεσφάκον μου, τον Φραγκίσκον του Έσπιράκ!

Αυτός είνε ο πραγματικός νικητής του λέρδου της Αλδερμάλης...

Αυτός είνε ο ήρωας της αλώσεως της Δεναίν!

KIMON ΔΑΚΙΑΗΣ

[Κατ' εὐχαιρὸν τοῦ Ε. Δι' Ἀρμ.]

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

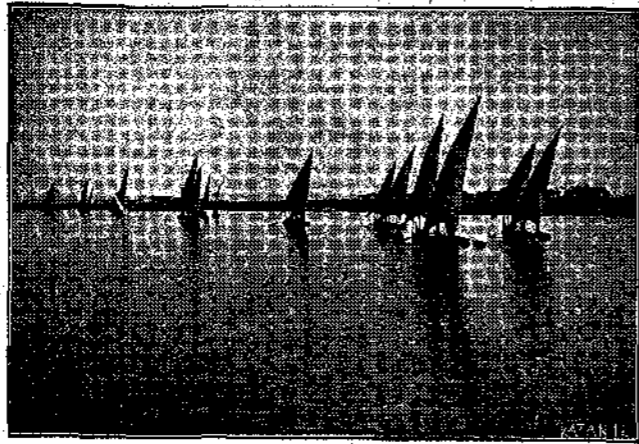
ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε τὴν Προκήρυξιν ἐν σὺ φύλλον 33.]

Δεκατρεῖς ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμόν... οὔτε καὶ ὀλίγοι βέβαια δι' ἓνα Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας!

Εἰς τὸν κύκλον μας, οἱ φωτογράφοι εἶνε πολλοί. Ἴσως δὲν ὑπάρχει παιδί, εὐπορον κάπως, τὸ ὅποιον νὰ μὴν ἔχῃ ἢ νὰ μὴν εἶχε ποτέ, μεταξύ τῶν ἄλλων παιγνιδίων του, καὶ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν.

πλήθος τῶν νεαρῶν φωτογράφων, ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρους ἐρασιτέχνας ἀληθινούς. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε δυσκόλον.

Ο ΝΕΙΑΟΣ

Ἐπιτετυμμένο Ἑλληνοπούλο. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ).

Καὶ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι οἱ ἐρασιτέχναι μας, σχετικῶς μὲ τὰ μέσα των καὶ τὴν ἡλικίαν των, ἐργάζονται καλὰ.

φία, ἐκτὸς τῆς ἐκτελέσεως, πρέπει νὰ μαρτυρῇ πρωτοτυπίαν καὶ καλαισθησίαν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος.

τὰ τοῦ Μέλλουτος Διπλωμάτου, τοῦ Θαλασσιῶν Ἄερος, τοῦ Δεσιδέως καὶ ἄλλων πολλῶν.

Παγώνια εἶνε ἄπειρα εἰς τὰς Ἰνδίας. Εἰς μερικὰ μέρη μάλιστα εἶνε παρακόλῳ ἡμερᾶ, διότι οἱ ἰθαγενεῖς ποτὲ δὲν τὰ περᾶζουσιν φοβούμενοι ὄμως φοβερὰ τοὺς λευκοὺς καὶ μάλιστα τοὺς Ἀγγλοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι τὰ κυνηγοῦν.

εἶνε τόσον εὐτυχεῖς εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος, ὥστε ὁμοιάζουν μὲ ἔργα ζωγράφου. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὄνειρον καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ καλοῦ φωτογράφου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Α. Κοκκίνοης [15Ε]. — (Τὸ Ἐπιτετυμμένο Ἑλληνοπούλο [20Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νίνα Ἐυκλείδου [14Ε]. — Νικόλαος Κατερινόπουλος [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρμα τῆς Νίκης [11Ε]. — Ματατράκι [11Ε]. — Νυκτοφύλαξ [11Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον.) Πάρις Χαϊρήμετρον. — Ἄγγελος Προστάτης. — Μέλλων Διπλωμάτης. — Δεσιδέης. — Θαλάσιος Ἀήθ. — Ἰαπόλιτος Στεφανηφόρος.

Εἰς προσεχῆ φύλλα θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας ἐκ τῶν βραβευμένων φωτογραφιών.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ αὐτεπαινούμενος ὡς πράττων τὸ καθήκον του, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν τὸ πράττει διόλου

Ἐὰν ἡ ἀρετὴ δὲν εἶχεν ἄλλην ἀξίαν παρὰ μόνον τὴν εὐχαρίστησιν, ἡ ὁποία διαχύνεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐναρέτου, τότε δὲν θὰ ἦτο παρὰ ἓν ἀτομικὸν κέρδος, ἰδιοτέλεια.

[Ἀπὸ τὰ Γνωμικὰ τοῦ Θουκυλάκου]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Παρατηρήσατε ὅτι ὁ σκύλος, ὁσάκις θέλει νὰ ἐταπλωθῇ, κάμνει πρῶτα ἀρκετοῦς γύρους δόλογοι εἰς τὴν θέσιν ὅπου σκοπεύει νὰ πύσῃ; — Ἡ συνήθεια αὕτη ὑποτίθεται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς πού οἱ σκύλοι ἦσαν ἄγριοι καὶ ἐξέουσαν εἰς τὰ δάση ἢ μέσα στὰ ὄρη καὶ χόρτα.

Παγώνια εἶνε ἄπειρα εἰς τὰς Ἰνδίας. Εἰς μερικὰ μέρη μάλιστα εἶνε παρακόλῳ ἡμερᾶ, διότι οἱ ἰθαγενεῖς ποτὲ δὲν τὰ περᾶζουσιν φοβούμενοι ὄμως φοβερὰ τοὺς λευκοὺς καὶ μάλιστα τοὺς Ἀγγλοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι τὰ κυνηγοῦν.

Ἐταξείδευσε μίαν μικροῦλα φιληνάδα μιν εἰς τὸ Παρίσι, τὸ καλοκαίρι. Ἐπιστρέφει, καὶ τῆς λέγουσιν:

«Α! εὐχριστήθηκες πολὺ βέβαια, εἰς τὸν ἕρπυλλον τὸν ὄραξιν τὰ γαλλικά. Καὶ ἡ ἀπάντησις ἦτο:

Γνωρίζετε τὸ συμπᾶθητι καὶ μελάνι; Εἶνε τὸ μελάνι ἐκείνου, μὲ τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ χωρὶς νὰ φαίνωνται τὰ γράμματα ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί. Ὁ λαμβάνων τὸ γράμμα τὰ ἐμφανίζει ἀργότερα κατὰ διαφόρους τρόπους.

Χειμικῶς κατασκευάζουν συμπαθητικὸ μελάνι πολὺ τελειότερον. Μὴ λησμονήτε ὅτι ὁ Μέγας Ναπολέων, ἔλεγε: — Δὲν πρέπει νὰ πιάνεσθε πολὺ συχρᾶ μὲ τὸν ἐχθρὸν σας, διότι τότε θὰ τον διδάξετε ὅλην τὴν πολεμικὴν τέχνην.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν Σημαιὴν τῆς Ἐλευθερίας ἐχάρησαν οἱ γονεῖς ἔν ὀραϊτάτων ὀρολογίων, τὸ ὅποιον καὶ ἐφόρεσε ἀμέσως. Τὴν εἶδεν ὁ Ἰστωικός Δαστῆρ καὶ τῆς λέγει:

«Ἄμειρος κίδα τὸ ἐκούρδιος; Καὶ ἡ Σημαία τῆς Ἐλευθερίας ἀπαντᾷ: — Ὁχι, κουρδισμένο μου τὸ ἔδωσαν ἑστίλη ὑπὸ τῆς Χάρμας * * * * * Μεταῦν συμπαθητικῶν. Ὁ Γεωργός: — Τὶ καλά πού δὲν γεννηθήκαμε μετὰ ἓνα αἰῶνα! Ὁ Ἄθλος: — Γαῖε, καίμεις: Ὁ Γεωργός: — Μὰ δὲν συλλογίζεσθε πόσο πῶ μεγάλη θὰ εἶνε τότε ἡ ἱστορία, καὶ τί θὰ τραβοῦν ὡς νὰ τῆ μάθουν οἱ μαθηταί: * * * * * ἑστίλη ὑπὸ τῆς Πλακῆς τῆς Ἀθηνᾶς

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἰσθὸν μίαν ὄραϊα μέθοδον ἐξασπαθώματος, τὴν ὅποιαν ἐπενόησεν ὁ Φιλοσοφὸς τῆς Θεολογίας [ΕΕ]: Ἡ Πίρην, μου γράφει, δύναμις φυλλῶν τῆς Κυριακῆς τὸ πρῶτὸ πρὸ κηρῶν εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ἀρχίζω νὰ διαβίβω ἐνφ κήθημαι εἰς τὴν καρτέλαν. Οἱ ἐκεῖ μ' ἐρωτοῦν περὶ σοῦ ἐγὼ τοῖς ἐξηγῶ. Τοιαυτοῦτος ἀπὸ τοῦ προσεχούς ἔτους ὑπεσχέθησαν πλείους τῶν τριῶν ὅτι θὰ ἐγγράψω δι' ἐμοῦ... Αὐτὴν τὴν μέθοδον θὰ τὴν ἐφαρμόσω παντοῦ, καὶ εἰς τὸ ἀντιμύκων, καὶ εἰς τὸν σιδηροδρόμον. Καὶ νὰ ἴδῃς πόσους συνδρομητάς θὰ κάμω εὐνοϊοτάτα!

Πετὴ καὶ ἐμμετρη ἀνάστα ἡ ἐπιστολὴ τῆς Γοργόφωρος Ἑλλιάδος [ΕΕΕ], γεμάτη χάραν διὰ τὸ Ἄ Βραβεῖον πού ἐπῆρε εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Μεταφράσεως:

Δὲν εἶνε ψέμματα καὶ παραμυθία Δὲν εἶνε ὄνειρον, εἶνε ἀλήθεια. Νὰ ἔδωθ, τὸ βλέπω, εἰς τὸνοῦά μου Τὰ δεκαπέντε παράσημά μου! Νά, τὸ διαβάξω: «Βραβεῖο Πρῶτο Παιῶν ἢ ὀργαστῆρ... ἀκούτε κρότο; Εἶνε ἡ καρδιά μου πού τῆς τὰς κάρται, ἔινε ὁ πῆθος μου ὅς τὸ ταβάνι...

Καί: ἀλλὰ μόνον πού τὸ βραβεῖον δὲν ἀντικαθίστανται. Δι' αὐτὸ εἴποτε ἄλλο δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ Γοργόφωρος Ἑλλιάς, ἀπὸ τὰ τρία τομίδια Παιδικῶ Πνευμάτων. Ζωγραφίαι, ζωγραφίαι: ζωγραφίαι, ζωγραφίαι μού στέλλει αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ μὲ τὰς ὄραϊας τοῦ ἐπιστολάς τὸ ἀγαπητόν μου Ἐρμῆδὸν Πρόσωπιον [ΕΕ]. Καὶ δια αὐτὰ τὰ χροματιστὰ χαρτάκια μὲ τὰ καραβάκια καὶ τὰ λουλουδιὰ, τὰ ἀρπάζεν ἡ Κάκια, πού παίζει καὶ ἀκόμη παίξει... Ὅσον διὰ τὴν συμβουλήν πού μου ζήτησ, τί νὰ του εἶπω! Τὴν γνώμην μου τὴν γνωρίζεις: αἱ δημοσιογραφικαὶ καὶ ἐκδοτικαὶ ἀσχολίαι δὲν εἶνε κατάλληλοι διὰ μαθητάς.

Ὁ Κρόταλος [ΕΕ] φρονεῖ ὅτι κακῶς ἡ Διαπλαστὴς ὠνομάσθη Διαπλαστὴς, διότι δὲν εἶνε νόσος οὐτε μανία ἀλλ' ἐπιπορευτικὸν ἀγαθόν ἢ πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀγάπη. — Ἀς εἶνε: ὑποτίθεται ὅτι ὠνομάσθη αὐτὸ ὄχι κατ' εὐφημισμὸν ἀλλὰ... κατὰ δυσφημισμὸν, χάριν ἀστειότητος. Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ, Ταπεινὸ Θεράτων [Ε] καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ ἔχῃ καὶ συνέχισαι. Χαίρω πού εἶσαι κυνηγός. Ἀλήθεια λέγεις, καὶ χωρὶς κυνήγι θὲν ἐπιστρέφῃ ὁ κυνηγός, πάντα κερδισμένος εἶνε. Μὰ! μὰ! καὶ λέ τις εἶνε αὕτη ἡ κομψὴ ἐπιστολή, ἡ στολισμένη μὲ ἑρᾶ ἄσθη;... Κά-

που τὸ γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράψιμο, ἀλλὰ ἔχω νὰ τὸ ἴδω καίρῳ... Ἄ! εἶνε τῆς Κυρίας Τρίμι-Τρόγκα [ΕΕ]. Ἄλλὰ διατὶ μ' ἔβλεπας ἐστὶ; Δίτε δλον τὸ καλοκαίρι ἐφιλοξενούσε τὰς θείας τῆς καὶ τοὺς θεῖους τῆς, καὶ πού καιρὸς νὰ μου γράψῃ! — Καλὰ, νὰ ἴδῃ τί θὰ κάμῃ τὸν χειμῶνα!

Τὴ ἐρώτησις εἶνε αὕτη, Ὅχι τοῦ Μουσογράνου; Ὅσοι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν πρό: σύνθεσιν Ἀσκήσεων δὲν βεβαίουν τὴν γνησιότητα τῶν σπελόμενων διὰ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς των, διότι αἱ Ἀσκήσεις των εἶνε κλειμένες, — αὐτοὶ ἀπλοῦστα ἀποκλείονται ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸν. — [ΕΕ] διὰ τὴν μεταφράσιν τοῦ διηγητή. Ὅταν ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, Ρεμβάζουσα Ὀδρανολήτρις [ΕΕ], εὐχόμεναι νὰ εἶσαι ἐντελὴς θεραπευμένη ἀπὸ τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν νευραλίαν. Ἡ Κάκια σε ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ ἐυθόμια.

Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕ], ἡ περιγραφή τῆς ἀρματοδρομίας τοῦ οὐρανοῦ μὲ καταγοήτευσ... Ποτὲ δὲν εἶνε κανεὶς μόνος, ὅταν ἔχῃ ὄραϊα βιβλία νὰ διαβάξῃ. Καλὰ λοιπὸν κάμεις πού προμηθεύεσαι διὰ τὸν χειμῶνα, τὸν ἐρημικὸν χειμῶνα τοῦ νησοῦ σου.

Ἄ! εἶνε θυμωσάτα αὐτὰ τὰ Μικὰ Μυστικά — μου γράφει ὁ Σεπτεμῆνος Λόδοτος [ΕΕ]. — ἀνταλλάσσει κανεὶς τὰς ἰδέας του μὲ ἀγνωστοὺς, καὶ ἀποκτᾷ φίλους εὐκαιρίαις καὶ πιστοῦς. Ἄν δὲν ἀνταλλάξω τοὺς ἀλλότριον 200 δὲν θὰ παύσω τὴν ἀνταλλαγὴν. Καὶ ὄμως, πολλοὶ συνεπλήρουν τὰ 200 καὶ ἀκόμη ἀνταλλάσσουν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν ἀποτελεῖ μίαν τῶν ὀραϊοτέρων ἐνασχολήσεων.

Ὅραϊα ὄρα γράφεις, Τὸν Βερίκο [ΕΕ], περὶ τῶν ἑνῶν γλώσσων, ἂν μου ἔγραφες ὄραϊα γαλλικὰ ἢ ἀγγλικὰ, δὲν θὰ σου ἀπαντοῦσα. Καὶ ἐξέτρις διατὶ: Δίτε ἀλλοίμονον ἂν ἐπέστρεπα εἰς τοὺς φίλους μου νὰ μου γράψουν εἰς ὅποιαν γλώσσῳν ἐξέβρουν! Ὅρα ἔπρεπε νὰ πᾶρω καὶ διερχμῆνα!

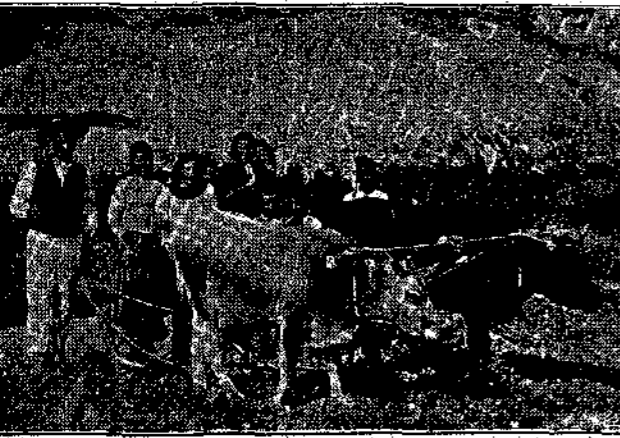
Ἐρμῆδωρος [ΕΕ] σὲ συγχάρη διὰ τὴν καρμῶδιαν αὐτὴν, τὴν ὅποιαν βεβαίονες εἰς συνέταξες μὲ τὸν ἐξοδιφῶν σου. Νὰ συνεργάζεσθε καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν ἀναδειχθῆτε δραματικοὶ συγγραφεῖ. — Εἰς τὸν Τονόγρον ἢ ὀροθόγραφία δὲν τηρεῖται πάντοτε.

Ὅραϊα ἐπιστολάς μου ἐστειλὴν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μοραμένος Μενεξῆς [ΕΕ], Χαίρωνανθον [ΕΕΕ], Ἀμίμητος Γεωτοπούδος [ΕΕΕ], Ἄφρα [4Ε], Ἀμύδοκος [Ε], Ἀοιδός τῆς Φλωρεντίας [ΕΕ], Ἰγκυρα τῆς Σωτηρίας [ΕΕ], Ἀρμα τῆς Νίκης [ΕΕΕ], Διακριθῆτος Ἀσοκίσις [4Ε], Μικρός Φαντασιοκότος [ΕΕ], Ὀυδίσ [ΕΕΕ], Σελήνολάτρη [ΕΕ], Μίγιους τῆς Ἐλευθερίας [ΕΕ], Δικηγόρος τῆς Νεολαίας [ΕΕΕ], Ὑπίου Πατρίδος [ΕΕΕ], Ὄχρον Ἀυθάνιον [ΕΕ] καὶ Ὀνειρον Θερινῆς Νυκὸς [ΕΕΕ].

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

39. — Ὁ Σεπτεμῆνος Λόδοτος μου γράφει: «Σὲ παρακαλῶ, σύστηθε εἰς τοὺς εὐπόρους φίλους σου παιδίον τι ἔκ Πανόβρου, τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ φιλόμουσον καὶ ἔχει διακαὴ πόθον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν κύκλον μας, ἀλλὰ τὸ δυστυχῆς στερεῖται τὰ μέσα. Μοὶ ὑπεσχέθη δὲ ὅτι ἂν εἶται ἐν ἐγγραφῇ, τὰ ἄλλα ἔση, ἔτε καταθέτων εἶτε οἰκονομῶν ὀραϊοτέρως τὸ ποσόν, θὰ ἐγγράφαται μόνος του.»

40. Καὶ ἡ Λατάνια μου συστήσῃ ἓνα κομψόκκι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, πτωχότατον, τὸ ὅποιον εἶνα χαρῆ πολὺ ἐὰν λαμβάνῃ τὸ ὄραϊόν μας φυλλάδιον. Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο ἐγὼ; Ἐγχαρίτωσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου

ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ἐπιτετυμμένο Ἑλληνοπούλο. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ).

κάποιας ἀξιώσεως, ἀποφασίζουσιν νὰ στείλουν ἔργα των εἰς Διαγωνισμὸν. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ μικρὸς των ἀριθμὸς δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττη.

μοσιεύσω δύο ἐκ τῶν ὅ τὰς ὁποίας ἐστειλε,.) δὲν εἶνε βέβαια τόσον ὄραϊα ὅσον αἱ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ἀλλ' εἶνε αἱ σχετικῶς καλλίτεροι καὶ τὸ Ἄ Βραβεῖον ταῖς ἀνήκει. Διὰ παρατηρήσεις καὶ λεπτομερείας, δὲν ἔχω τόπον. Γενικῶς παρατηρῶ, ὅτι διὰ νὰ λάβῃ καλὴν θέσιν μίαν φωτογρα-

καί εἰς τοῦς Διαγωνισμοῦς μου τοὺς νέους φίλους μου : Βαντίσι (Π. Δ.) καὶ Κεραλήν τῆς Μεθυσῆς (Μ : αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀναμνηστικὴ ψευδωνυμία : Πιερνιὸν Μυρτῶ (ἔσται δ. ἢ, ἢ ἔξητησες) καὶ Σεντιευμένο Ἑλληρόπου ο.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ὁ Ἐρως τοῦ Σελίνου μὲ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν, Κίτρινην Μάσκαν καὶ Ἀριστον Κολυμβητήν - ἡ Νηρηΐς τῶν Ἀγαφῶν μὲ τὴν Ἀφραν, Νόρμαν, Ἀθήνη, Ἰεῖαν καὶ Κάκιαν - ὁ Ἰδαῖος Δόκιμος μὲ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἰθῆς, Ἐσθρῶν Ἐσπέραν καὶ Ἑλληνικὴν Νῆσον - ὁ Μικρὸς Φαντασιοκόπος μὲ τὴν Ὀπτασία τοῦ Παραδείσου, Ἀδραν τῆς Ἀνοξέως καὶ Ἰδιότροπον Σανθούλαν - ὁ Ζοφερός Μεσοαῖον μὲ τὴν Ἐσθρῶν Νεφέλην, Σανθὴν Φοίβην, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Ἀδραν Καρδίαν καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα - ἡ Γλαύκῃ τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὸν Δικηγόρον τῆς Νεοαίας καὶ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν - ὁ Μαλαμένος Μενέξης μὲ τὸν Θυρωτὸν τοῦ Παραδείσου, Ποσειδίωνα τῆς Μήλου, Τρελὴν Ψυχὴν, Βασίλειαν τῶν Ρόδων καὶ Φιλόλογον Λαφουσίαν - ἡ Ὀμιχλῶδες Ψυχὴ μὲ τὴν Κερκυραίαν Ἀρακκιᾶδα, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Κίτρινο Νόμιμο, Σεντιευμένο Ἐμπεραν καὶ Ὁρχὸν Τραγουδιστὴν - ἡ Θαλασσοσαραχὴ μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζῶων - ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μὲ τὴν Κυρία Τρίκιν-Τράγκα, Ἀρχιτέκτον τοῦ Παρθενώγγειου, Παιδικὴν Χαράν, Δωριδι Παρθένον καὶ Κερκυραίαν Ἀρακκιᾶδα - ὁ Μικρὸς Δόσιος μὲ τὴν Ζηλιαρόγαν, Σεληνολάρακα καὶ Σιγὴν τοῦ Δόσιου - ἡ Ἐσθρῶν Ἐσπέρη μὲ τὸ Ἐλατόν τοῦ Αἴνου, Ἑλληνίδα, Κυρίαν Δέν μὲ Μέλαι, Δόκη τῶν Σαλῶνων καὶ Δόκη τῆς Καρόσου - Ἀνίβας ὁ Καρχηδόσιος μὲ τὴν Τρελὴν Ψυχὴν, Ἀγρὴν Ψυχὴν, Αἰθερίαν Ψυχὴν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Πληγωμένην Ψυχὴν - ὁ Δόσιος τοῦ Γίνου μὲ τὴν Ἀγροτικὴν Χάρον, Δικέφαλον Ἀστὸν, Βασίλειαν τῶν Ρόδων, Ρομαντικὴν Ἀστὴν καὶ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου - ἡ Ἀμαρῶλις μὲ τὴν Χιονομένην Κούκλαν, Παταράκι, Σεντιευμένον Ἑλληρόπουλο, Κυρίαν Δέν μὲ Μίλει καὶ Ἑλληνοπούλαν - ὁ Ἑγναίων τοῦ Φωτῆς μὲ τὸν Δουκὸν Ρόδου καὶ Νιούμπαλ-Τρίπλ - ἡ Κυρία Σκαφαλδοῦρα μὲ τὴν Ζηλιαρόγαταν, Ἄσρα τῆς Νίκης, Κίτρινο Νόμιμο, Ἀγγελλον τῆς Ἀγάθης καὶ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς - ὁ Δουκὸς Ἀνδραξ μὲ τὴν Χαράν τῶν Γορέων, Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν καὶ Ἀρχιτέκτον τοῦ Παρθενώγγειου - τὸ Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς μὲ τὸν Ὁδὸν τοῦ Μονοσπάρτου, Ἀμαδόρος, Γορρόφορον Ἑλλίδα καὶ Ἀτυχὴ Ὀνειροπόλον - ἡ Ὀπτασία τοῦ Παραδείσου μὲ τὸν Χιακὸν Φάρον, Πόγγηλα Τζάκιν καὶ Σεντιευμένο Ἑλληρόπουλο - ὁ Σπεσιμένος Δόσιος μὲ τὴν Βοσκοπούλαν τῆς Πανόμου, Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Ἀφμου καὶ Φίλην τῶν Ζῶων - ὁ Κρόταλος μὲ τὸ Κίτρινο Νόμιμο, Τσιγγὸν ἑλλαν, Ρυδόσσην, Μαλαμένον Μενέξην καὶ Ναυσικάν - τὸ Χρυσὸν Παιδί μὲ τὴν Τσαγγάρελλαν, Χρυσὴν Ἀφραν καὶ Μυροβόλον Χαραυγὴν - ἡ Ἐρωτικὴ μὲ τὸ Κίτρινο Νόμιμο, Χειμῶνανθον, Ἀκακίαν καὶ Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην - ὁ Ἄσος μὲ τὸ Ὑπερ Πατέριδος - ὁ Φλοσφοβὸς μὲ τὴν Θαλασσοσαραχὴν, Τερψιθέαν, Μικρὰν Βιολίστριαν, Ἀργυρῶν Πανσέληνον καὶ Λοοταίλοθσαν Λαβίαν.

Ἡ Διάπλασι ἀπάχεται τοὺς φίλους τῆς Μουσουργῆς ([Ε] α' ἐγὼ ἐπιβίω-θι μίαν φαρὰν θάρσισσης). Πιερωτὴν Καρδίαν ([Ε], δὲν σου ἀπήνησα διότι δὲν ἔχω τόπον νὰ παντῶ εἰς ἄλλας τὰς ἐρωτήσεις ἄλλ' αὐτὸ μὴ σ' ἐμποδίσῃ νὰ μοῦ γράψῃς διότι καμμιά φορὰ

ἐκεῖ ποῦ δὲν το περιμένεις, βλέπεις α' ἐκτενῆ ἀπάντησιν καὶ εὐσημα πολλά). Ἀμαρῶλιδα (ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ σε ἰδῶ χωρὶς ἄλλο, θέλει νὰ σε γνωρίσῃ καὶ ὀκ. Παῖδων ποῦ εἶνε παιδικὸς φίλος τοῦ πατέρα σου). Ἀλώπεκα τῆς Μικυλῆνης (ἔσται α' τοιοῦτον Διαγωνιστὴν Μικρῶν Μυστικῶν ἔχω πρό πολλοῦ κατὰ νοῦν νὰ προκηρίξω). Ἕγμῶνα τοῦ Φωτῆς (ἔ. τι νὰ γίνῃ) δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν κανεῖς αἰωνίως εἰς τὴν ἔσοχην.) Βουχῶμιον Δόσιος ([Ξ] διὰ τὴν ἐνδοσιώδη ἐπιστολήν σε συγγράφω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου) Κυρία Σκαφαλδοῦρα ([ΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρσεν αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ περισσότερο τὰ συμπέρασμα καὶ ἐξάγει σὺ) Δουκὸν Ἀνδρακα (τὸν ὅποιον συλλυποῦμαι ἔγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του ἀδελφῆς) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (ὁ Ἀνανίας σ' ευχαριστεῖ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) Ἀδραν τοῦ Γίνου (ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Χάβρη) Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι (τὸ ὅποιον μὲ βεβαίονε εἰς ἐν κοιμῆτάον δελτάριον μὲ δέκα γραμματόσημα. . . Ζωγραφισμένα, δὲ ἀπερηφάνως φέρε τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως) Ἐσθρῶν Ἐσπέραν (φίλος μου καὶ τὴν Κόμισσαν τῆς Κεφαλῆρας) Διογένην τὸν Σινωπέα ([ΕΕ] μὲ τὸ ἀκονισμένο σπαθί) Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου, Ἀκακίαν (βραβυῖα ἔσται α' [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν ἄλλα ποῦ εἶε ἡ φωτογραφία σου; φίλος μου τὸ Κοπερὸ Σπαθί) Γλαύκα τῆς Ἀθηνᾶς (ἔσται α') Δροσόλονον Νύκτα ([ΔΕ] ἡ κομῆδία σου ὠραϊστάτη, εὐγε!) Ἐρωτικὴν ([Ξ] ἡ ἐπιστολή σου μὲ ἀπεξημίως διὰ τὴν μακρὰν οἰκίην) βραβεῖον ἔσται α') Ἄλιον Ἀριστιδὴν ([ΞΕ] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη) ὅσον διὰ τὰ Παιδ. Πνεύματα, ἂν ἔχῃς τίποτε πὸν νέα, στείλει τα) Ἀσρῆ ([Ε] ὁ ὅποιος τώρα πλέον εἶνε γυμνασιόπαις ἄλλα νὰ μὴν ἄρῃ τὸσον νὰ μοῦ γράψῃ) Ἰδιότροπον Σανθούλαν ([Ε], ἔσται α') Φῶς τῆς Νυκτὸς, Δόσιος Φοινίκιον, Χάριτσαν ([Ε], καὶ τὸ Π. Πνεῦμα ὠραῖον) Ἀλαθῆ ([Ε], ἡ Κάκια σ' ευχαριστεῖ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) Καργαλιζῶν τῶν Πατρῶν, Νύμφην τοῦ Πυρῶς (ἔσται α') Μικρὸν Δόσιον κτλ.

Βις ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου ἀπάντησω εἰς τὸ προσεχί.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Νομβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διόν νὰ γράφωι τὴς λύσεις τῶν α' διαρωχημένων, παλεῖται ἐν τῷ ἰσχυρίῳ μας εἰς φακίλλου, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ. 1

505. Αεξιγρῆφος.

Γεντικὴ ἄνωθυμίας
Κ' ἐπίθετον θηλυκόν.
Σχηματίζου παραδόξως
Κράτος ευρωπαϊκόν.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς ἀπολαύσεως τῶν Σαλόνων.

506. Μεταγραμματισμός.

Ἄν θελῆσῃς, φίλε λύτα,
Ἄντι Ε' νὰ βάλῃς Ἦτα,
Ἄπ' τὸ σῶμα σου θὰ λείπῃ
Καὶ μιὰ νύσος θὰ προκίψῃ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἰωάννου Β. Σπυριδίου

507. Γονδύρῆφος.

Ὅπως ἔχω ἂν μάλιστα,
Εἶμαι πάθος τι κακόν
Ἄν τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Τότε γίνομαι φυτόν.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλάκου τοῦ Πόντου.

508. Ἀτρωδες Ἀντίγραμμα.

Τὰ νεύματα μου εἶνε πράσινα
Μαῦρα τὰ γηρατικά μου,
Χαροποιὰ ἢ θλίψη μου,
Τροφὴ τὸ δάκρυ μου.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰτακου.

509. Κυβόλεξον.

Π Α Λ Α Ι
Α * * * * *
Λ * * * * *
Α * * * * *
Ι * * * * *

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Πλατωνίστες Ψυχῆς.

510. Μαγικόν γράμμα μετὰ Πυραμίδος.

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκίστης τοῦ κατωῖ λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα, πόσαι λέξεις ἀποτελοῦσαι πυραμίδα, μὲ κάθετον τὴν πρώτην τῶν εὐρεθησομένων λέξεων:

Μνήμη, Δίω, Λεπασ, Ὀλυμπος.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρμῆ τοῦ Θεσσαλονικίου.

511. Ἀπροσδοκίητον.

Πῶς εἰμποεῖς νὰ ἠνομάσῃς καὶ τὰς ἐπέα ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, μίαν μίαν, χωρὶς νὰ προσφέρῃς τὰ ὀνόματά των, οὔτε νὰ μεταχειρισθῆς ἡμερομηνίας;

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Βουχαρίνου Αἰώνου.

512. Διπλή Ἄκροστιχίς.

Τὰρχικά γράμματα τῶν ἰχθυομένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑνδοθον πόλιν, τὰ δὲ δευτέρη τὴν αὐτὴν πόλιν, ἀλλ' ἀντεστρόφως:

1. Κράτος τῆς Ἀρκιῆς. 2. Νῆσος τοῦ Αἰναίου. 3. Ἀμαρῆλατῆς. 4. Πτηνόν. 5. Ἐκ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, 8. Ἀργοναυτής.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Σεντιευμένου Πηλοπόρου.

513. Φωνηεντολίτιον.

μρτ - γνν - πδσ - τιν

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Φλοσβου εἰς Θαλάσσης.

514. Γρίζος.

ουθ ουθ ουθ ουθ ουθ ουθ
ΙΞΙ- ἦΞ ουθ ουθ ουθ ουθ
ουθ ουθ ουθ ουθ ουθ ουθ
Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἀντίβα τοῦ Κοργηδοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38.

- 398. Βύνηος (εὔ, οἶνος). — 399. Θάραξ-ἄρα: 400 Αἶμα-Μαῖα. — 401. Μῆνης (Μῆ, Νῆ, Γ. — 402. Ω. Δέθου τὰ γήρα, — I Λ 404. Διὰ τοῦ Ω: Μωρός, E E Ἰωήλ, Νεῶς, Ὁρατός, P N Σατιρῶ, ΜΙΝΩΣ. — 405. Σ Α Ρ Α Ι Ν Η Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ (Δανία. ΝΙ- K P κίας, Ὀπθρον Βέλιον, Y Γ ο ς Ι Ἰεγνεία, ΠολυμΝεα, Πε- Λ ρ ὦ Ν ρικλῆς, ΚόρινθοΣ. — 406. Λ ε ο Ν Ἀγάπα τὸν πλησίον σου Δ Σ Η Α Σ Ι Α ὡς ασαντῶν. — 407. Ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει. (ἠ εἰς χ' ε' ἐν τί-ἐν ω σί')

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἠδὲς λεπτὰ 10, διὰ δι τοῦς συνδρομητῶς μας λεπτὰ 6 μονοῦ. Ἐλάχιστος ἀριθμὸς λέξεων, ἀπλοῦ καὶ λιγώτατος τῶν 10 πληροῦται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελτάρια, τοποθεσίας καὶ καλὸνάς. — Ἰωάννης Ἀργυρίδης, μαθητῆς Γυμνασίου, Δευκασία (Κύπρου). (E, 126)

Ἀνταλλάσω ταχυδρ. δελε. παντὸς εἴδους καὶ ἰδίως τοποθεσίας. — Σοφοκλῆς Σ. Ζωγράφου, μαθητῆς Γυμνασίου, Δευκασία (Κύπρου). (E, 127)

Θὶ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπετή τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των δευθουσίαν εἰς τὸ γραφεῖον μας, συναποστειλλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας.